

Mærke netop til dette kurose Udtryk — „Autoritet fra Sekretæren for Staten Minnesota. Hon. Oberst H. Mattsen“ hvilket Dokument han er villig til at fremlægge. For altsaa at sikkre sig mod saadanne Personer, der jo naturligvis kun ikke være meget skikkelige Folk, men for hvis Redelighed man ikke har nogen som helst Sikkerhed, er det at Udvalget har foreslaaet denne nye Paragraf, og saa tilføjet man som en nødvendig Bistemmelse: „Uden saadan Fuldmagt maa Ingen hver Udvandrer eller offentlig tilbyde sin Medvirkning til Udvandring eller give Anvisning paa Uvandringsagenter, være sig i Indlandet eller Udlandet.“ Det er en Selvfølge, at Overtrædelse af denne Paragraf maa være underkastet den samme Straf, som er nævnt i § 3, og det er Grunden, hvorfor vi have foreslaaet at flytte § 3 med til at blive § 4, saaledes at man altsaa ikke behøver at gjentage Straffebestemmelsen den nye Paragraf. Jeg kommer nu til den sidste nye Bestemmelse, som Udvalget har bragt i Forslag til en ny § 5, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til at indse Søstæder, hvor Saadant findes, formentlig at indrette et særligt Tilsyn med Uvandringer. Det er det Ting, vil erindre fra Sagens 1ste Behandling, at et saadant Duffe fremkom fra flere Sider, og at det ligeledes blev indtalt, at man formentlig ikke behøvede at behøve Statskassen med at yde Honorarer eller Pensioner til den Anledning, men at det var rimeligt og billigt, at der paalagdes Uvandringsagenterne en moderat Afgift for hver Udvandrer, de beførge. Udvalget er særlig blevet bestrykt i sin Mening om, at dette er rigtigt ved et Brev fra 4 hervedende Uvandringsagenter, hvoraf jeg skal tillade mig at oplæse et Par korte Stykker. De erklære, at deres Udtaleser ere nærmest foranledigede ved den Omstændighed, at fleres af de ved 1ste Behandling i Landsthinget faldne Uttringer kunne synes at hvile paa den Forudsætning, at et saadant særligt Tilsyn med Uvandringen som det der af et Par Talere blev antydet som ønskeligt, maatte imødeses med Uvillie af Agenterne, og at Oprettelsen af et saadant Tilsyn skulde være en fjendtlig Bevægelse imod disse, og at det vilde være uheldigt om denne Sag skulde

gennemgaa hele sin Behandling i Rigsdagen under denne Forudsætning; thi den er aldeles urigtig; og saa tilføies der: „Der er neppe Nogen, der i den Grad som vi have savnet et særligt Tilsyn med Uvandringen, og der er Ingen, der saa meget som vi maa ønske et saadant oprettet. Det er i vor Forretnings Interesse, at kunne tilbyde de Passagerer, vi befordre, saa megen Betyggelse og en saa god Behandling som muligt. Vi skulle ligeledes tillade os at bemærke, at Affordringen af en saadan Afgift som den, der er bleven antydet til Bestridelsen af Omkostningerne ved dette Tilsyn, ikke alene forekommer os at være aldeles i sin Orden, men vi skulle dertil føie, at en saadan Afgift vil være for ubetydelig at regne i Sammenligning med den Fordel, som derved vilde opnåes.“ De ville altsaa være os taknemmelige for Vedtagelsen af et saadant Forslag. De ønske fremdeles, at undgaa Former, der kun ere til Besvær for Forretningen, uden at være til nogen Fordel for Uvandrerne, og som saadanne Former betegnes, at „alle Uvandringskontrakter skulle forsynes med Stempel efter Stempelloven“, altsaa med Stempel til § 8, idet de erklære, at denne Bestemmelse har været dem til stort Besvær, idet der ved Leiligheder, hvor der skulde befordres flere Hundrede Uvandrere, ikke har kunnet være det tilstrækkelige Quantum Stempelpapir ved Haanden, ligesom ogsaa Paalægningen og Kasstationen af Stempelmærkerne optog en forholdsmaessig lang Tid. Det høie Thing vil altsaa se, at det i hvis nærmeste Interesse det er, have erklæret sig tilfredse med Udvalgets Forslag, og jeg kan tilføie, hvad Thinget strax vil sige, at høre, at den erede Justitsminister efter Forhandling med Udvalget har erklæret sig villig til at gaa ind derpaa — Jeg skal med Hensyn til den sidste Bestemmelse, i den foreslaede § 5 dog endnu gjøre en Bemærkning. Det kunde synes noget haardt, at der skal betales en Afgift for enhver Udvandrer, aldeles uden Hensyn til Alderen, altsaa ogsaa for Pattedøgn. Men jeg har erfaret, at paa Steder, hvor den Bestemmelse haves, at Pattedøgn skulde være fritagne for Afgiften, f. Ex. i Hamborg, der ere Pattedøgn møbte med Cigarer i Munden; med